

[Pia Kjærsgaard]

Jeg tror ikke på det, når hr. Kent Kirk siger, at der er skattelettelser til alle i regeringens plan. Når den enkelte familie skal betale vægtafgift, skal betale vandafgift, skal betale motorvejsafgift – og det er ikke usædvanligt for en ganske almindelig gennemsnitsfamilie at skulle betale efter regeringens plan – samtidig med at man udhuler rentefradragsretten, så har jeg meget svært ved at se, at den almindelige mellemindkomstfamilie kan få gavn af regeringens plan.

Men o.k., jeg vil rette en tak til Kristeligt Folkeparti for moralsk støtte til vores dagsordensforslag. Og så vil vi som tidligere fremført naturligvis tage det op i de forhandlinger, som vi jo kan forstå på statsministeren at vi bliver indbudt til, og som også helst skal udmønte sig i noget konkret.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det overraskede mig, at Venstres ordfører, hr. Ivar Hansen, ikke tog ordet i denne runde, for det, jeg egentlig ønsker, er at stille et spørgsmål til Venstres ordfører, nemlig spørgsmålet om, hvor privatiseringerne er blevet af. Hvad er det, der har fået regeringen til fuldstændig at droppe den tanke i den store plan? Skal det blive ved de sølle 3 mia. kr., som man har en aftale med Fremskridtspartiet om? Eller er det meningen, at der i 1990'erne skal ske yderligere privatiseringer?

Hvis Venstres ordfører ikke er i stand til at svare på det, håber jeg, at statsministeren i den bemærkning, der kommer fra statsministeren om lidt, vil svare på det, for statsministeren svarede ikke på det i første omgang.

Arne Melchior (CD):

Statsministeren havde i sin replik ikke meget at sige til CD's ordførertale, og det kan man selvfølgelig være lidt ked af, det kan være lidt skuffende, men der var sikkert så meget andet, der var vigtigere. Min tale var jo ikke fri for imødekommenhed og frieri, og det kunne da godt have fået sådan en lille kvittering.

Det eneste, statsministeren havde hæftet sig ved, var min påpegning af det folketingshistoriske forhold, at der ikke kunne opnås bare det halve af Folketingets stemmer for finansloven. Dertil siger statsministeren: Ja, det er selvfølgelig meget kedeligt og lidt fiaskoagtigt, men den-

ne fiasko må tilskrives oppositionen. Det har jeg hørt statsministeren sige også under finanslovdebatten, kan jeg huske.

Jeg er ikke helt uenig, idet CD også mener, at det var galt af Socialdemokratiet, og det var galt af Fremskridtspartiet, at de ikke stemte for landets budget for det følgende år. Fremskridtspartiet går endda rundt og siger, at det har en finanslovsaftale med regeringen, og det har det jo altså også på nogle delpunkter, men det kunne ikke bekvemme sig til at stemme for landets budget, og det synes jeg er forkert. Så langt så godt, hr. statsminister.

Men min bemærkning kom jo på baggrund af, at statsministeren havde rost sig selv som den store formidler, som netop i denne afvigte samling havde nået næsten ufattelige resultater af enstemmighed og kompromiser, og så var det vel berettiget at sige, at så stor en danmarkshistorisk rekord var det nu heller ikke.

Jeg er selvfølgelig lidt forbløffet over, at statsministeren ikke har fundet anledning til at kommentere mine bemærkninger om forholdet inden for regeringen, om splittelsen, som er tydelig for enhver, mellem de to større regeringspartier på den ene side og det tredje, Det Radikale Venstre, på den anden side. Jeg vælger at tage statsministerens ikkesvar som udtryk for, at den, der tier, samtykker. Jeg tror også, det lykkedes mig at fremstille en række eksempler på denne uenighed, således at der ikke er noget at modsige, og så er det måske meget klogt at tie.

Jeg er dog forbløffet over, at De Radikales gruppeformand, fru Marianne Jelved, kan slippe fra at udtale sig om sagen. Et eksempel for at stille den i relief: I denne uge har vi oplevet i spørgsmålet om hastighedsbegrænsninger på motorvej, at både Venstre og Det Konservative Folkeparti bedyrede, at de ønskede at stemme for forslaget, men Det Radikale Venstres deltagelse i regeringen hindrede De Konservative og Venstre i at stemme for et sådant forslag.

Men i spørgsmålet af helt overordnet betydning om forhandlingerne om århundredets økonomiske oplæg fra regeringen kan vi ikke engang få svar på, om det er statsministeren eller økonomiministeren, der har ret. Det må vel her være sådan, at det bliver De Konservative og Venstre, der er de dominerende, og at det er statsministerens udtalelser, som vil være afgørende for, hvad der videre skal ske. Det både håber jeg og tror jeg.